

VI.

Бомби, крупове и пламъ,
Вситѣ ужаси на ада,
Той прѣзира ги—и пада:
Страхъ го е отъ бѣгъ и срамъ!
Защо иде, той разбира
И мре, лаври катъ събира.

VII.

Бойний грѣмотъ, ревъ и шумъ,
Нему музика се чини,
Покрай крѣпость ако мине,
Той прѣгрѣща я съ шурмъ,
Въ мракъ, въ студъ, въ мъглата гжста,
Катъ любовница прѣзъ кръста.

VIII.

Дѣ тозъ грозний кървавъ станъ?
Дѣ тѣзъ сили, сганъ, пушкала?
Сичко пада катъ отъ хала.
И Османъ-паша е въ плѣнъ!
И тирани и вериги
Русинъ за всегда разби ги.

IX.

Падна Плѣвень! День великъ!
Руска слава навредъ тича,
Москва съ вѣнци се накича
И свѣта въвъ тоя мигъ
Гледа съ душа затрепѣла
Дѣ ще кацне вечъ орела . . . *

* Ив. Вазовъ, Избавление, 1878 г. стих. „Падна Плѣвень“.